

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **V. M.**
narozený X, státní příslušník A.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. OAM-72/ZA-ZA15-ZA18-R2-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. OAM-72/ZA-ZA15-ZA18-R2-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 30. 10. 2018 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce uvedl, že čelil stupňujícímu se vyhrožování, častým fyzickým útokům (kvůli kterým má dnes vadu řeči) a psychickému nátlaku, které ho měly vést k sebevraždě. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

jednání již žalobce nemohl snést, a proto požádal o mezinárodní ochranu v České republice. Všechny tyto události nastaly po autonehodě, ze které je viněn a při které zemřeli dva jeho přátelé (řidič a partnerka řidiče). Žalobce byl donucen k doznání, že automobil řídil on, za což byl odsouzen ke čtyřem letům odnětí svobody (po dvou letech byl však propuštěn díky amnestii). Fyzické a psychické útoky však pokračovaly i nadále.

3. Dále žalobce uvedl, že splňuje podmínky stanovené § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany soukromých osob. Dodal, že klíčovým interpretačním vodítkem pro výklad § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je judikatura Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Zacházení je podle ní považováno za ponižující, pokud oběť pokořuje či snižuje nebo u ní jinak vyvolává pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, jež zároveň mohou narušit její morální a fyzickou odolnost, anebo pokud donutí oběť k jednání v rozporu s její vůlí či přesvědčením. Žalobce by v případě nuceného vycestování zpět do Arménie musel čelit riziku napadení, fyzických útoků a psychického nátlaku, který jej může dovést k sebevraždě, a proto se obává o své zdraví a život.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nevzal v potaz jeho oprávněné obavy a celkovou situaci v Arménii. Žalovaný nezjišťoval jeho osobní situaci a nevzal při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu v potaz další skutečnosti, které jsou hodné zvláštního zřetele. Žalobce doplnil, že se snaží ochránit před možnou újmou na zdraví či životě, která mu reálně hrozí. V případě, že by takovou obavu neměl, nikdy by neopustil zemi původu, kde vedl spokojený rodinný a pracovní život. Žalobce je tudíž toho názoru, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.
5. Žalobce také namítl, že se žalovanému doposud nepodařilo prokázat, že by se žalobce v zemi původu mohl vůbec domoci účinné a dostatečné ochrany. Z výpovědi žalobce jednoznačně plyne, že taková ochrana ze strany státních orgánů nebyla v zemi původu před jeho odchodem vůbec možná, ačkoliv se na policii mnohokrát obracel (byl odmítán a dokonce i fyzicky napadán). Jak žalobce uváděl během pohovorů, pozůstalí oběti autonehody mají v Arménii velmi dobré postavení, vlivné přátelé a příbuzné, což je důvodem, proč se žalobce nemohl domáhat pomoci ze strany státních orgánů. Navíc důvěra občanů Arménie ve státní orgány je velice nízká. Vyplývá to jednak z tvrzení žalobce, jednak z monitoringu indexu korupce v Arménii. Index korupce Arménie byl v relevantním období 1999-2015 35-37 bodů ze 100 (kde 0 je vysoký stupeň korupce, viz Trading Economics: Armenia Corruption Index na: <http://www.tradingeconomics.com/armeniaycorruption-index>. Index zveřejněný Transparency International udává 33 bodů ze 100, což je poměrně vysoký index korupce (<http://www.transparencv.org/news/feature/corruption> perceptions index 2016). Nedůvěra v policejní orgány Arménie je taky známa ze zprávy United States Department of State, Bureau of Diplomatic Security, (<https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=1> 7685), která uvádí, že policie postrádá zájem vyšetřit některé situace včetně domácího násilí. Zpráva udává, že policie je násilná a neobjektivní. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že výtky žalovaného, že žalobce měl na nečinnost policie podat stížnost a že se o řešení celé situace nezajímal, je v tomto případě zcela nesprávná.

6. Pokud jde o možnost přemístění, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí nastiňuje, poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016-94, ve kterém soud uvedl, že otázkou vnitřního přesídlení se již zabýval dříve ve svých rozsudcích, ve kterých upřesnil, jakým způsobem lze ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmu v jiné části země. Posuzuje se: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Kritéria se posuzují poslopně od otázky dostupnosti jiné oblasti, účinnosti tohoto řešení, rizika navrácení do místa hrozící újmy až k otázce poskytnutí minimálního standardu lidských práv po přesídlení. Výše uvedený test je potřebné vztáhnout alespoň k jedné či více konkrétním oblastem země původu, aby bylo zřejmé, že splňují kumulativně všechna kritéria možnosti vnitřního přesídlení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108).
7. Žalobce na závěr namítl, že žalovaný účelově hledá ve výpovědi žalobce jakékoliv skutečnosti, které podporují jeho závěr o její nevěrohodnosti a nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu a tyto skutečnosti tendenčně vykládá zcela v jeho neprospěch na základě vlastních domněnek a spekulací, nikoliv na základě objektivně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2007-93, v němž soud uvedl, že „[s]právní orgán je povinen vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu z roku 2004). Je porušením této zásady, pokud správní orgán opírá rozhodnutí o vlastní hypotézy, v důsledku kterých znevěrohodňuje výpověď žadatele.“. Dle odborné literatury věrohodnost žadatele především znamená, „že dotyčný musí v průběhu celého řízení uvádět shodné skutečnosti představující pronásledování či opodstatněnou obavu z něho tak, aby se v nich neobjevovaly závažné rozpory, jež by jeho výpověď jako celek znevěrohodňovaly (...) Výpověď žadatele by tak měla být konzistentní, jednotlivé uváděné skutečnosti by si neměly odporovat a mělo by být možné podložit je informacemi o zemi původu. Je ale také třeba ze strany správního orgánu nehledat účelově možné rozpory, které mohou být způsobeny jak tlumočením, tak rozdílným chápáním výrazů v různých kulturách, nervozitou žadatele či i obavou žadatele z toho, že jeho příběh, tak jak jej zažil, není dostačující. Je třeba mít na paměti, že některé nesrovnalosti mohou mít i jiné vysvětlení než účelovost výpovědi (...) Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. NSS ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 Azs 49/2008), viz KOSAŘ, David, Pavel MOLEK, Věra HONUSKOVÁ, Miroslav JURMAN a Hana LUPAČOVÁ. *Zákon o azylu: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-1-3]. ASPI ID KO325_1999CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X. Rozpory mezi prvním a druhým pohovorem dle žalobce mohlo zapříčinit nedorozumění a nepřesnosti v překladu, avšak má za to, že se v pohovorech držel jedné dějové linie. Žalobce je přesvědčen, že se žalovanému v řízení nepodařilo vyvrátit věrohodnost jeho tvrzení, přestože na několika místech napadeného rozhodnutí se o to pokouší a poukazuje na určité skutečnosti, které jeho věrohodnost snižují. Je pravdou, že některá z tvrzení žalobce nebylo možné v rámci řízení nijak doložit ani vyvrátit. V takovém případě však měl žalovaný pro tato tvrzení aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70) a zásadu *in dubio pro reo*, neboť jak judikoval Nejvyšší správní soud: „*jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek a nesouhlasí s nimi, neboť z obsahu správního spisu, zejména napadeného rozhodnutí plyne, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se obává soukromých osob, které mu kladnou za vinu smrt svých příbuzných. Dne 18. 9. 2018 mu byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, popřípadě navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce se vyjádřit nechtěl a žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci nenavrl. Na dotaz žalovaného, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, cizinec pouze konstatoval, že krevní msta nemá nic společného s bojem proti korupci. Na otázku, zda by chtěl uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dotýčný sdělil, že se v jeho situaci nic nezměnilo ani nezlepšilo, on i jeho rodina se nachází ve stejné situaci. Zde se cítí psychicky lépe a pobývá zde již 4 roky. Závěrem seznámení žalobce vyjádřil vděk vůči České republice, neboť mu bylo umožněno zde žít.
9. Žalovaný dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ vycházel žalovaný z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalovaný však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Dle názoru žalovaného totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv (viz Výroční zpráva Human Rights Watch z roku 2018 či Informace OAMP - Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi), nelze obecně dovodit, že

veškeré obyvatelstvo této země je státními orgány země pronásledováno ve smyslu zákona o azylu.

10. K námitce krevní msty žalovaný uvedl, že žalobce před vydáním prvního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu o krevní mstě nehovořil. Během prvního pohovoru konaného dne 2. 2. 2015 žalobce výslovně popsal, jak jej pozůstalí chtěli v důsledku své zlosti přimět ke spáchání sebevraždy, a zároveň opakovaně popřel, že by jej sami příbuzní zesnulých chtěli zabít (viz str. 48 správního spisu). Jednání pozůstalých tedy odporuje principu krevní msty, kterou se rozumí touha zabít provinilce nebo jeho (obyčejně patrilineárně definovaného) mužského příbuzného jakožto odvěta za vážný přečin spáchaný proti jedinci nebo jeho příbuznému (viz Informace OAMP: Krevní msta). Zmíněná Informace dále uvádí, že *„krevní msta obecně zahrnuje členy jedné rodiny, kteří zabijí členy jiné rodiny v odvetném činu odplaty provedeném podle pradávného kódu cti a chování. (...) Tradičně to jsou pouze dospělí muži, již se stávají terčem krevní msty, která může trvat po dekády a může si vyžádat zánik všech mužských členů rodiny.“* Prohlášení žalobce v pohovoru konaném dne 19. 4. 2018, že jej pozůstalí chtějí zabít, nemůže žalovaný ve světle výše uvedeného chápat jinak než jako účelovou snahu o zintenzivnění jeho potíží, o kterých v minulosti nehovořil. Na výzvu žalovaného, aby tento rozpor vysvětlil, žalobce pouze uvedl, že od pozůstalých lze čekat cokoliv. Podle žalovaného krevní mstě v případě žalobce nenasvědčuje ani to, že byl v celkem dlouhém období let 2008 až 2015 v častém kontaktu s pozůstalými osobami, které se na něm měly dopouštět fyzických útoků, avšak krevní mstu vůči němu nikdy nevykonaly. Aniž by žalovaný zlehčoval žalobcem tvrzené potíže, je nucen konstatovat, že podlitiny, tržné rány a krvácení z nosu, které dotýčný v důsledku těchto útoků utrpěl, nelze s ohledem na výše uvedené charakteristiky označit za krevní mstu, a tudíž ani nelze předpokládat, že by ke krevní mstě mělo dojít po návratu cizince do vlasti.
11. Žalovaný dále dodal, že považuje za podivné, že je žalobce schopen doložit značné množství důkazů ve prospěch své věci, ale důkazy např. v podobě fotografií tvrzených napadení nebo místa svého bydliště, ani z výkonu trestu či tvrzených napadení v zaměstnání schopen doložit není. Tyto skutečnosti působí v celkově tvrzeném kontextu značně nevěrohodně, neboť mu v pořízení fotodokumentace či lékařských zpráv dokumentujících tvrzená napadení nic nebránilo.
12. Žalovaný rovněž uvedl, že nechápe, proč žalobce přes tvrzená fyzická napadení ze strany pozůstalých nadále dlouhodobě setrval v místě bydliště, nepokusil se o přestěhování či vnitřní přesídlení, což by dle názoru žalovaného bylo logickým krokem a situace v zemi původu žalobce takové přesídlení nijak nebránil.
13. Podle žalovaného nelze k jeho tíži klást žalobcovu nedostatečnou snahu bránit svá práva před orgány země původu s vysvětlením, že by to bylo stejně marné, neboť pozůstalí měli kontakty u policie v místě bydliště. Žalobce opustil zemi původu kvůli tvrzenému pronásledování ze strany soukromých osob, k danému jednání nedocházelo ze strany státní moci. Činy soukromých osob mohou být považovány za pronásledování, pokud je státní orgány podporují, tolerují či nejsou schopny zajistit přiměřenou ochranu. Žalobce se dostatečně neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, ani se nepokusil hledat ochranu jiným způsobem. V této souvislosti žalovaný odkazuje na Informační přehled Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl (BFA) ze dne 5. 5. 2017, dle kterého přitom existuje v Arménii institut ombudsmana, jenž má mandát k ochraně lidských práv a k ochraně základních svobod před zneužíváním ze strany vládních orgánů. Zpráva mimo

jiné uvádí, že „[k]ancelář ombudsmana slouží jako účinný obhájce díky zveřejňování zpráv týkajících se problematiky lidských práv (...) Ombudsman musí plnit obtížnou funkci spojovacího článku mezi výkonnou mocí a občany dovolávajícími se ochrany svých práv. S podporou OBSE byla vybudována tři regionální detašovaná pracoviště kanceláře ombudsmana, což zvýšilo zviditelnění a efektivitu její činnosti (...) Ombudsman je obecně pozitivní výjimkou při řešení problémů v oblasti lidských a občanských práv. Aktivně pranýřoval nedostatky státu v oblasti ochrany práv novinářů nebo všeobecné porušování občanských svobod a svobody myšlení.“ Žalovaný uzavřel, že žalobce nevyužil možnosti ochrany prostřednictvím orgánů státu svého posledního trvalého bydliště, nesdělil své obavy o život orgánům policie na Ukrajině (pozn. soudu: v Arménii), nevyužil všechny zákonem dané prostředky na obranu sebe a své rodiny, včetně institutu ombudsmana, ani se o to nepokusil. Institut azylu však slouží k ochraně uprchlíků v nejkrajnějších životních situacích, kdy jsou jim upírána základní lidská práva v zemi původu a až poté, kdy se nemohou domoci ochrany těchto práv v domovském státě.

14. Žalovaný závěrem poznamenal, že ve výpovědích žalobce jsou značné rozpory, které žalobce nebyl schopen věrohodně vysvětlit. V této souvislosti poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2000, kde soud uvedl, že „[z]e samotné podstaty azylového práva plyne, že jde o institut výjimečný a účelem institutu azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo ve státě, jehož státní občanství má, cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně uvedených, a to obavu opodstatněnou vzhledem k trvající situaci v zemi původu. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově, mnohdy na jeho čestném prohlášení stojí i identita jeho osoby, když nemůže tuto nijak doložit. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele jiné, než jím tvrzené.“ a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 2 Azs 65/2009-60, kde soud konstatoval, že „[v]ěrohodnost (resp. hodnověrnost) žadatele je tedy nutno považovat za podmínku k tomu, aby v případě absence písemných nebo jiných dokladů prokazujících žadatelova tvrzení, nemusely být tyto důkazy požadovány.“. K argumentaci žalobce, že rozpory mezi prvním a druhým pohovorem mohou být zapříčiněny nedorozuměním, nepřesností překladu či stresem žalobce žalovaný uvedl, že žalobce si ani jednou nestěžoval, že by otázkám v pohovoru nerozuměl, měl problémy s tlumočením, přičemž ve svých vyjádřeních nebyl nikterak omezován, jak plyne z protokolů o pohovorech provedených s žalobcem. Žalovaný proto považuje námitku za účelovou, uvedenou ve snaze omluvit zjevné nesrovnalosti ve výpovědích žalobce, které ani on sám nebyl schopen vysvětlit.
15. Žalovaný na závěr dodal, že na základě skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí na str. 11-12 je přesvědčen, že v zemi původu žalobce dochází v současné době k pozitivní změně politické situace, vzhledem k níž se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl v zemi svého původu nalézt účinnou ochranu před jednáním soukromých osob, s nimiž měl v minulosti problémy a kterých se v případě návratu do vlasti obává, avšak po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o

azyly. Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

16. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

17. Dne 16. 5. 2017 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je státním příslušníkem A. republiky, a. národnosti a vyznává víru a. k. církve. Ve vlasti žil v J. a nikdy nebyl členem žádné politické strany. V roce 2009 byl odsouzen k trestu odnětí svobody za způsobení autonehody, byl donucen vzít ji na sebe. Propuštěn byl v roce 2011. Je svobodný, družka se dvěma nezletilými syny se nyní nachází v T. Jeho rodiče žijí v J., starší sestra v K. Dosáhl středoškolského všeobecného vzdělání, pracoval jako kuchař a podnikal v oblasti prodeje textilu, zeleniny a ovoce. Vojenskou základní službu vykonal v letech 1998-2000 v K. Vlast naposledy opustil dne 6. 1. 2015. Cestoval letecky přes M. do P., kam přicestoval téhož dne. Arménii opustil, protože jeho život byl v ohrožení. Ode dne 13. 10. 2008, kdy došlo k autonehodě, při níž zahynul jeho kamarád s přítelkyní, měl problémy s jejich příbuznými. Jejich smrt mu dávali za vinu a požadovali, aby se k řízení automobilu přiznal, jinak ho zabijí. Českou republiku považuje za svou cílovou zemi, chtěl by zde žít a pracovat. Potvrdil, že za svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal, o mezinárodní ochranu nikdy v minulosti nežádal. Nyní tak učinil, protože ve vlasti by neměl klid, dokud by ho nezabili. V případě návratu do vlasti se obává o život. Děti jsou už tři roky v T. Cestoval za nimi, ale jejich matka měla strach o jejich bezpečí v době jeho přítomnosti. Proto odjel a od března 2013 je neviděl. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má srdeční arytmii a kolísavý krevní tlak.
18. V průběhu pohovoru k žádosti uvedl, že k autonehodě, kvůli níž měl ve vlasti problémy, došlo dne 13. 10. 2008 v J. u koryta řeky H. Automobil řídil jeho kamarád H. Kromě žalobce v něm byla ještě H. přítelkyně A., která seděla na místě spolujezdce, žalobce seděl vzadu. Žalobce měl zlomenou krční páteř, byl hospitalizovaný dva měsíce v nemocnici, nemohl se hýbat. Řidič a jeho partnerka zemřeli. Už při hospitalizaci v nemocnici jej navštívili příbuzní zemřelých. Vyčítali mu, že tvrdí, že havarované auto řídil H. Tvrdili, že to není možné, že se má přiznat, že automobil řídil on. Pokud bude nadále tvrdit, že automobil řídil H., tzv. ho pošlou za ním (zabijí ho). Takto mu neustále vyhrožovali. Žalobce jim oponoval, že řídit nemohl, protože to neumí a nevlastní ani řidičské oprávnění. Proběhlo i vyšetřování autonehody, které prokázalo, že žalobce seděl vzadu a všichni měli určitá promile alkoholu v krvi. Po propuštění z nemocnice asi v prosinci 2008 H. příbuzní na žalobce nadále vyvíjeli nátlak, docházelo i k fyzickým útokům, aby změnil svou výpověď a přiznal se, že auto řídil on. H. příbuzní měli kontakty na policii. Někteří příbuzní pracovali i na městském ředitelství v J. K bití docházelo téměř denně, kdekoli ho potkali - na ulici, doma, před rodiči. Od ohlášení této situace na policii jej odrazovali, protože na to neměl kromě rodiny svědky a neměl o bití ani žádné důkazy. Měl na těle modřiny a následkem bití trpí vadou řeči. Po asi sedmi až osmi měsících, někdy v červnu nebo červenci 2009, to nevydržel a aby měl klid, vyšetřovateli sdělil, že auto v době nehody řídil on. Vyšetřovatel už měl předem připravené písemné doznání, které mu přečetl, aby věděl, co je v něm uvedeno. Pak je podepsal. Před samotným rozhodnutím soudu o žadatelově vině mu vyhrožoval převážně H. bratr, ostatní příbuzné nezná. V srpnu 2009 byl odsouzen ke čtyřem letům odnětí svobody s nejmírnějším možným režimem. Tzn.

během dne, mimo neděle, mohl věznici opouštět a vykonávat zaměstnání, pracoval jako kuchař v restauraci, na noc se do vězení vracel. I tak ho i čtyřikrát do týdne H. příbuzní někde zbili - např. v práci, nebo když šel po ulici. Proto žalobce napsal soudci i řediteli věznice žádost o převedení do přísnějšího režimu, tj. že by neměl možnost věznici opouštět a za ním by mohli jen jím schválené návštěvy. Řediteli věznice vysvětlil svou situaci a ten mu zařídil výjimku a nechal ho po několika měsících výkonu trestu převést do přísnějšího vězeňského režimu. Příbuzní H. a A. tímto svým jednáním chtějí docílit toho, aby si sám vzal život, nechtěli ho zabít. Jednou ho dokonce zavezli na most a chtěli, aby z něj skočil. Pozorovali, jestli to udělá nebo ne. Když žalobce bili i v restauraci, kde pracoval během výkonu trestu, požádal o pomoc zaměstnavatele. Majitel restaurace je ve městě váženou osobou. Promluvil si s H. a A. příbuznými, snažil se je přesvědčit, aby žadatele nechali být. Oni však stále trvali na svém, tj. že musí docílit toho, aby on spáchal sebevraždu. Dle nich nemá právo žít, když jsou H. a A. po smrti. H. otec a bratr měli přísahat na H. hrob, že i kdyby to mělo trvat roky, bude žalobce ležet na hřbitově vedle něj. Pokud by policie byla nezávislá a nestranná, soudu by předložili výsledky vyšetřování autonehody, ze kterého vyplývá, že žalobce za autonehodu nemůže, a soud by se nemusel opírat o jediný důkaz, a to o jeho přiznání. Soudce při soudním jednání pochopil, že něco není v pořádku, nechápal však důvody doznání. Proto žalobci uložil nejnižší možnou sazbu a v tzv. mírném režimu, kdy přes den z věznice odcházel. Díky amnestii byl žalobce z vězení propuštěn po dvou letech, asi v červnu nebo červenci 2011. Následně byl opět H. i A. příbuznými napadán. Po jednom útoku se obrátil na městské ředitelství policie v J. Šel tam s otcem, ale řekli mu, že nemají důkazy, aby mohli zahájit trestní stíhání. Na vlastní žádost byl žalobce poslán za soudním lékařem, který však zaznamenal jen modřinu pod okem, ačkoliv měl žalobce tržné rány na hlavě a zlomený prst, neboť prý lékař na žalobci nic jiného nevidí, a proto policie trestní stíhání nezahájila. Na dotaz žalovaného žalobce dodal, že stížnost nadřízenému lékaři by nepomohla, protože i pokud by do zprávy něco dopsal, příbuzní, kteří u policie pracují, by zařídili, aby se to ututlalo. V dalším případě si žalobce zavolal záchranku, neboť v takových případech se automaticky volá policie, aby věc prošetřila. Pozůstali však zařídili, že policie nepřijela. Potvrzení z nemocnice si žalobce nepřevzal, neboť neuvádělo, jak byla jeho zranění způsobena, a soudní lékař mu žádné papíry nedal. Žalobce se dvakrát obrátil s takovými papíry na policii, a dokonce přinesl zbraň, se kterou utekl poté, co mu ji dali pozůstali do ruky, aby se zastřelil, avšak policie neudělala nic. Žalobce dále uvedl, že družčina matka žije v T. Když přijela do Arménie na návštěvu a viděla, jak žijí, odvezla družku s dětmi s sebou do T., to bylo asi začátkem roku 2012. Žalobce je navštívil v březnu 2013. Byl v T. asi tři dny, ale tchýně ho tam nechtěla. Bála se, že by kvůli němu ublížili družce nebo dětem. Požádala ho tedy, aby odjel. Žalobce dále popsal, jak funguje policie a orgány jí nadřízené, tudíž nemělo pro něj smysl si někde stěžovat, protože neměl žádné známosti, které by dodaly jeho stížnostem a oznámením váhu. Po propuštění z vězení dál pracoval jako kuchař ve stejné restauraci jako při výkonu trestu. Majitel restaurace se několikrát pokusil s příbuznými zesnulých promluvit, ale nepomohlo to. Žalobce i nadále jako spolumajitel provozoval květinářství, o jehož provoz se starala spolumajitelka. Dům, kde žil s rodiči, byl rozdělený napůl a jednu polovinu pronajímali. Rodiče pobírali starobní důchod. Takže finančně byl zabezpečený, ekonomické problémy neměl. Uvažoval o přestěhování v rámci Arménie, ale je to malá země, nic by se tím nevyřešilo. A i kdyby ho potkali třeba až za 10 let, začalo by všechno znova. Jde jim čistě o pomstu. Ani jinde v zemi by se stížností u policie neuspěl, i když tam H. příbuzní konexe nemají, protože nemá jak dokázat, že na něj vyvíjejí nátlak, aby

spáchal sebevraždu. O možnosti zůstat v T., např. i na jiném místě než družka s dětmi, neuvažoval, nezná jazyk a T. nemá moc dobré vztahy s Arménií. Zde má sestru. Tzv. poslední kapkou bylo, když v den výročí H. a A. smrti dne 13. 10. 2014 H. příbuzní vzali žadatele na hřbitov k jeho hrobu, kde ho strašně zbili. O tom ví jen rodiče a sestry, dvě žijí v Arménii a jedna v Č. už asi 22 let, má povolení k trvalému pobytu nebo už získala č. občanství. Na základě toho se rozhodl odjet. Při odletu žádné problémy neměl, vědělo o tom minimum lidí. Veřejně ani politicky ve vlasti aktivní nebyl, neměl ani nikdy žádné potíže se státními orgány. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že při autonehodě si zlomil krční páteř a chodil proto na terapii. Má vadu řeči od roku 2009. Řekli mu, že to je následek strachu a leknutí, neposkytli žádnou léčbu a poslali ho k léčiteli. Kromě toho má pravé oko podlité krví, na vyšetření mu řekli, že je to následek nárazu v hlavě a předepsali mu léky. V důsledku poškození páteře není práce plně schopen, byl mu přidělen II. stupeň invalidity.

19. Dne 24. 8. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem popsané problémy nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce měl řadu možností, jak jím popisované potíže vyřešit a nadále jim předejít. Např. mohl využít institutu tzv. vnitřního přesídlení. Veškeré jím popisované skutečnosti se měly odehrávat na území místa jeho bydliště, tj. J., kde i pracoval a podnikal. Pokud své problémy považoval za natolik závažné, je zřejmé, že se měl a mohl pokusit je řešit v rámci pobytu ve vlasti. Navíc ze zprávy Freedom House vyplývá, že arménská vláda nebrání svobodě cestování ani svobodnému výběru místa bydliště či zaměstnání svých občanů. Občané mají právo vlastnit soukromý majetek a zakládat podniky. Žalobce poukázal také na náklonnost j. policie k původcům výhrůžek, kteří měli mít v jejich řadách své známé. Nepokusil se však na jednání či nečinnost policie si stěžovat u orgánů jí nadřízených, nevyužil ani soudního projednávání případu úmrtí dvou osob při autonehodě, kde mohl a měl soudci objasnit příčiny svého jednání, resp. doznání, ke kterému měl být přinucen nátlakem ze strany pozůstalých. Dále žalovaný poukázal na možnost žalobcova pobytu v T., kde žijí jeho děti s družkou. Pokud považoval své problémy ve vlasti za natolik vážné a nechťel své blízké ohrozit, mohl se v T. usadit na jiném místě než oni a alespoň občasné je navštěvovat. K otázce možnosti udělení humanitárního azylu uvedl, že se zabýval především žalobcovým zdravotním stavem a zdůraznil, že své zdravotní problémy žalobce řešil za pomoci lékařů, předložil o tom lékařské zprávy, jež žalovaný ponechal z důvodu hospodárnosti řízení v původním znění, neboť žalobce dostatečně objasnil jejich obsah. Žalobce také potvrdil, že nikdy neměl problémy s dostupností lékařské péče. Vzhledem k tomu dospěl žalovaný k závěru, že zdravotní stav žalobce není důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Pokud jde o doplňkovou ochranu, zopakoval žalovaný svou (výše uvedenou) argumentaci a zdůraznil, že žalobce má možnost řešit své obtíže tzv. vnitřním přesídlením.
20. Soud rozsudkem ze dne 25. 11. 2016, č. j. 49 Az 99/2015-39, rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany žalobci, a vrátil mu věc k dalšímu řízení, přičemž mu uložil obstarat si další a podrobnější objektivní zprávy, které se vztahují skutečně k problémům žalobce a na základě zjištěného skutkového stavu znovu posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

21. Dne 19. 4. 2018 provedl žalovaný s žalobcem doplňující pohovor. Žalobce uvedl, že lidé, kteří jej dříve obtěžovali, před rokem zjistili, že se nachází v České republice. Vyvíjeli proto nátlak na jeho rodiče a působí jim potíže. Neví, jak se dotyční o jeho pobytu dozvěděli. Dokonce získali jeho telefonní číslo a volali mu. Stalo se to dvakrát – v létě 2017 a pak v říjnu 2017, kdy již užíval jiné telefonní číslo. Volali mu z jiných čísel, aby je dotyčný nemohl identifikovat. Jednalo se o bratra zesnulého. Ptal se žalobce, kam před ním utekl, a vyhrožoval, že pokud se nevrátí, pomstí se na jeho dětech a rodičích. Na dotaz žalovaného, jak konkrétně by se na nich chtěl pozůstalý pomstít, žalobce sdělil, že nejspíš velmi brutálně. Stran otázky týkající se konkrétních potíží rodičů žalobce uvedl, že podle matky se nemá vracet domů. Rodina prý raději vše, co by se mělo stát žalobci, strpí místo něj. Dle pozůstalého zabil žalobce jeho bratra, a tudíž nemá právo žít, proto chce žadatele zabít. Matka zesnulého vrhla kyselinu sírovou na děti žalobce, ta je však našťastí nezasáhla. Stalo se to, když jmenovaný žil ještě v Arménii. Poté manželka i s dětmi odešla. Na dotaz správního orgánu, proč žalobce o tomto incidentu nehovořil v průběhu dosavadního správního řízení, tento sdělil, že tak učinil. Na opakovaný dotaz, jaké potíže má jeho rodina v Arménii, sdělil, že jeho příbuzní žijí ve stejné ulici jako muž, který mu vyhrožuje. Vyhrožuje i rodině, a sice tím, že žadatel nebude žít, jelikož vzal život jeho bratrovi. Pokaždé, když se potkají, nadává tento muž hrubě žalobcově rodině a již 3 roky na ni vyvíjí tlak, kvůli němuž se starší rodiče cítí velmi špatně. Kvůli uvedeným potížím se rodina několikrát obrátila na policii v M. obvodu v J., přičemž jí bylo sděleno, že policie nemá důvod dotyčného zadržet, neboť nespáchal žádný trestný čin. Žalobce dodal, že mnoho příbuzných tohoto muže slouží u policie. Jiným způsobem rodiče danou situaci neřešili; jsou smířeni s tím, že jednou mohou přijít o život namísto žalobce. Neříkají mu vše, chrání jej. Posledních 5 let bydleli rodiče ve vlastním bytě v obvodě Č. v J. V létě se na 2 měsíce stěhují na chatu v A., kde pěstují plodiny, a tam se setkání s pozůstalým vyhýbají; v místě se dá bydlet jen dočasně. V Arménii žijí i další příbuzní žalobce - dvě sestry a strýc z matčiny strany. Rodiče se o trvalé přestěhování nepokusili, neboť nemají, kam by šli. Žalovaný se dále žalobce dotázal, jak zjistil, že pozůstalý ví o jeho pobytu v ČR. Žalobce uvedl, že si způsobu, jakým toto zjistil, není vědom. V Arménii měl mnoho známých, avšak s většinou z nich omezil kontakt. Pozůstalý mu do ČR volal a sdělil mu, že o jeho zdejším pobytu ví. Asi to zjistili díky tomu, že v Č. žije žalobcova sestra, a též na základě mezinárodní telefonní předvolby. Dotyčný dále upřesnil, že je mu vyhrožováno ze strany celé pozůstalé rodiny, která je vůči němu negativně naladěna, avšak největší nebezpečí pochází od bratra zesnulého. Žalobce opětovně zmínil incident s kyselinou, k němuž došlo asi roku 2014; tehdy ještě pobýval v Arménii. Manželka ohlásila událost na policii, avšak podle policie neexistovaly žádné důkazy. Poté odešla i s dětmi do T. Kromě oznámení na policii se rodina žalobce nikam jinam neobracela. Když poté děti zpozorovaly uvedenou ženu z dálky, začaly před ní utíkat. V současné době bydlí manželka i s dětmi opět v J., z T. se vrátily na konci roku 2016, neboť v T. neměla práci ani povolení k pobytu. S dětmi se vrátila právě do J., neboť tam má zaměstnání a díky výdělkem hradí životní náklady. Žalobce s ní příliš nekomunikuje, manželka se o to nesnaží. Žalobce následně sdělil, že potíže mají v rámci rodiny jeho rodiče a také bratrance, kteří bydlí ve stejné ulici. Mezi lety 2008 a 2015 žil žalobce v Arménii s výjimkou svého uvěznění (které trvalo v letech 2009 až 2011) pouze v j. čtvrti Č. Na dotaz správního orgánu, čeho konkrétně chtěli pozůstalí vyvíjeným tlakem dosáhnout, žalobce uvedl, že podle pozůstalých by neměl být naživu, když ani jejich příbuzní nehodu nepřežili. Žalobce se jim snažil vysvětlit, že on auto neřídil. Později se k řízení přiznal, odpýkal si trest a doufal, že vše bude zapomenuto.

Chtějí, aby také přišel o život, chtějí jej zabít. Žadatel neví, jakým způsobem by se to mělo stát - mohli by jej srazit autem nebo bodnout, jsou vlivnější než jeho rodina a dotyčný nepochybuje, že by toho dosáhli.

22. Žalovaný následně žalobce konfrontoval s jeho tvrzeními, že jej chtějí pozůstalí dohnat k sebevraždě a současně jej chtějí sami zabít. K tomu jmenovaný sdělil, že minule hovořil o incidentu na hřbitově, kdy mu dali do ruky zbraň a chtěli, aby se sám zabil. Lze od nich ale čekat cokoliv. Na otázku, proč pozůstalí neustále tvrdili, že je žadatel vinen smrtí jejich příbuzných, přestože jim takové tvrzení vyvracel, žalobce uvedl, že pozůstalí se nechtěli smířit s realitou, podle níž ublížil zesnulý sobě i spolujezdkyni, když sám automobil řídil. Příbuzní se obávali též zveřejnění milostného poměru, který spolu řidič a jeho spolujezdkyně udržovali. Potíže s pozůstalými ze strany spolujezdkyně začal mít žadatel až poté, co se přiznal k řízení vozidla. Předtím obviňovali ze smrti své blízké H. Po nehodě byl dotyčný 3 měsíce v nemocnici a po propuštění podal na policii vysvětlení. V M. obvodu pracuje jako vyšetřovatel bratranec zesnulého, tento žadatele zbil. Jindy už zbit nebyl, avšak několikrát v dlouhém časovém období dostal facku, přičemž jejich přesný počet si nepamatuje. Tyto facky dostal proto, že policii oznámil tlak, který na něj příbuzní vyvíjeli. Na policii byl žalobce dotazován, zda se nestydí chodit si na pozůstalé stěžovat. Dělo se tak na m. policejní stanici po jeho propuštění z výkonu trestu. Na jednání příslušníků policie si dotyčný nestěžoval, neboť v tom neviděl smysl. Pozůstalí mu způsobili tržné rány na hlavě, z nichž mu tekla krev, rovněž krvácel z nosu a na těle měl podlitiny. Přestože se s potížemi ze strany pozůstalých potýkal v Arménii zhruba 6 let, vycestoval až v lednu 2015, neboť nevěděl, kam by jel. Během uvedené doby pobýval několikrát v R. a též navštívil T. V R. žije mnoho Arménů a pozůstalí se dozvídali, kde se žadatel nachází, pročež se opět vracel do Arménie. Neměl, kam jinač by utekl, byl zoufalý. To, že pozůstalí vědí o jeho pobytu v R., se dozvěděl od svých přátel, kteří s nimi žijí ve stejné ulici. Přátelé zaslechli, jak pozůstalí na ulici zmiňovali, že znají místo pobytu žadatele v R. Na základě tohoto sdělení svých přátel se rozhodnul z R. vycestovat. V R. (M.) byl celkem třikrát, konkrétně v roce 2005 a pak dvakrát v roce 2008, vždy na 2 až 3 měsíce. S pozůstalými se v R. nikdy nesetkal a rovněž neví, jak se o jeho pobytu v dané zemi dozvěděli. O svých cestách do R. v minulosti před správním orgánem nehovořil, neboť na ně nebyl dotazován. Kvůli obtěžování ze strany pozůstalých podal oficiální oznámení k arménským státním orgánům několikrát, konkrétně na policii v m. okrese a dále dvakrát nebo třikrát na policejní ředitelství v J. Po stížnosti na policejním ředitelství jej navštívil místní j. policista a ptal se jej, proč nedá pokoj; žalobce za stížnost odsuzoval. Podané stížnosti dle názoru žadatele nepřinesly výsledky, v opačném případě by se totiž nenacházel v ČR. Pozůstalí mají dobré postavení a vlivné přátele. Žádné písemné vyrozumění o podaných stížnostech neobdržel; svá podání nijak neurgoval a stížnost na nečinnost nepodal; neví, kam by ji měl podat. Dále byl konfrontován se svým tvrzením z předešlého pohovoru, podle něhož na j. policejním ředitelství podal stížnost pouze jednou. Uvedl, že toto nemohl říci, protože se tam osobně dostavil nejméně dvakrát nebo třikrát a též se tam dostavili jeho příbuzní. V rámci arménského území se nepřestěhoval, neboť to nebylo možné, našli by jej. Dále sdělil, že lékařskými zprávami, které předložil správnímu orgánu dne 23. 1. 2015, chtěl doložit svůj zdravotní stav. Potíže s páteří, které jsou v uvedených zprávách zmíněny, souvisí s výše popsanou dopravní nehodou. Závěrem pohovoru jmenovaný sdělil, že je schopen zajistit si živobytí a nechce být živěn. Rád by pouze požádal české úřady, aby mu umožnily zůstat zde a pracovat. Na podporu svých tvrzení nedoložil správnímu orgánu žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály; svého

práva na zpětnou kontrolu protokolu o provedeném pohovoru nevyužil a bez námitek jej podepsal.

23. Dne 14. 6. 2018 byl se žalobcem proveden druhý doplňující pohovor. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že jeho družka má v T. rodiče, protože je tam opakovaně jezdila navštěvovat. Poprvé odcestovala do T. asi před třemi a půl lety - tedy v době, kdy žadatel přijel do ČR. Žalobce byl následně konfrontován se svojí výpovědí ze dne 2. 2. 2015, při níž uvedl, že družka odjela i s dětmi do T. počátkem roku 2012 a on sám je v zemi roku 2013 na několik dní navštívil. V protokolu je následně uvedeno: „*Měl jsem tam obchod, a proto jsem tam pořád jezdil. Manželka mé ženy bydlí v T., ale já jel do I. Jel jsem do T. kupovat nějaké věci pro svůj obchod s oděvi v J.*“ (pozn. soudu: pomine-li soud hrubou pravopisnou chybu, nelze si nevšimnout, že dle protokolu má mít žena žalobce manželku, a že žalobce by měl mít obchod v T. i J.). Na dotaz správního orgánu, proč žadatel uváděl odjezd družky nejprve v roce 2012 a poté v roce 2014, žalobce konstatoval, že družka jezdí do T. stále, byla tam i v loňském roce. Bojí se. Žalobce ale hovoří pouze s dětmi, s ní nikoliv. Také již nebydlí v jeho bytě, nanejvýš tam někdy přespí. Na dotaz žalovaného, proč v minulém pohovoru žalobce datoval svoji návštěvu družky v T. do roku 2013, žalobce odvětil, že neuvedl, že v roce 2013 družku s dětmi v T. navštívil, pouze si telefonovali. V T. byl jen jednou, a to v roce 2014 nebo na konci roku 2013. V cestovním dokladu má vylepeno vízum. Žalobce byl následně dotázán na další rozpor ve svých tvrzeních týkající se četnosti jeho oznámení podaných na policii kvůli obtěžování ze strany pozůstalých. Žalobce popsal, že v prvním pohovoru zmínil četné rozhovory s městskými i okresními policisty, nešlo jen o dva či tři případy. Na policii se obraceli též jeho příbuzní. Závěrem pohovoru žalobce dodal, že nikdy nelhal a vždy poskytoval pravdivé informace. Občas se mohl splést. V P. se nenachází proto, že by se v Arménii žilo špatně, ale proto, že jej tam bili a on má strach. Ve vlasti by jeho život nikdo neochránil. Na podporu svých tvrzení nedoložil správnímu orgánu žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály; svého práva na zpětnou kontrolu protokolu o provedeném pohovoru nevyužil, protože věří, že je vše v pořádku, a protokol bez námitek podepsal.
24. Podle Informačního přehledu Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 „*Od advokátů stále přicházejí věrohodné zprávy o porušování zásad právního státu ze strany soudů. Není dodržována presumpce neviny, není poskytováno právní slyšení, není respektováno právo svědků na odmítnutí výpovědi a obhájci jsou často odmítáni, aniž by pro to existoval právní podklad. (...) Kancelář ombudsmana má mandát k ochraně lidských práv a k ochraně základních svobod před zneužíváním ze strany vládních orgánů. Kancelář ombudsmana slouží jako účinný obhájce díky zveřejňování zpráv týkajících se problematiky lidských práv. Zvláště například obrací pozornost vlády na porušování lidských práv, neoprávněná zadržení a pochybení policie při potlačování protestů jako např. v červenci 2016 (...) Ombudsman je obecně pozitivní výjimkou při řešení problémů v oblasti lidských a občanských práv. Aktivně pranýřoval nedostatky státu v oblasti ochrany práv novinářů nebo všeobecně porušování občanských svobod a svobody smýšlení (...) Lidská práva porušují převážně bezpečnostní orgány, političtí činitelé a soukromé osoby z okruhu oligarchů nebo jejich struktur, které se domnívají, že stojí nad zákonem. Americké ministerstvo zahraničí spatřovalo nejzávažnější problémy v oblasti lidských práv v beztrestnosti orgánů činných v trestním řízení.*“.
25. Dne 18. 9. 2018 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí. Žalobce uvedl, že se k nim vyjádřit nechce, pouze si je doma přečte. Doplnění podkladů nenavrhl, pouze ke zdrojům

informací a způsobu jejich využití poznamenal, že krevní msta nemá nic společného s bojem proti korupci. Na závěr dodal, že se v jeho situaci nic nezměnilo, ale v České republice se cítí lépe, zlepšila se jeho psychika.

26. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení poznamenal, že upustil od opětovného posuzování žádosti žalobce ve vztahu k ustanovením § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť byla žaloba proti původnímu rozhodnutí ve věci soudem v této části zamítnuta a rozhodnutí bylo zrušeno v části o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, a proto novému rozhodování brání překážka věci rozhodnuté (res iudicatae).
27. Žalovaný následně k žalobcem předloženým lékařským zprávám poznamenal, že neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi zraněními, která žalobce utrpěl při autonehodě, s potížemi ze strany pozůstalých, s nimiž se žalobce po dopravní nehodě potýkal, a proto lékařské zprávy nebral při posuzování v potaz. Dokumenty týkající se trestního řízení žalovaný přijal jako důkaz výpovědi žalobce.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobci nehrozí trest smrti, neboť ho zákony Arménie neumožňují uložit. Zabýval se proto potížemi žalobce s pozůstalými osobami, které žalobce viní ze smrti svých příbuzných. Žalovaný uvedl, že se nedomnívá, že by se v případě žalobce mohlo jednat o krevní mstu, jak soud naznačil v předcházejícím rozsudku, neboť žalobce jednak při prvním pohovoru o krevní mstě vůbec nehovořil a také žalobce explicitně uvedl, že jej příbuzní nechtějí zabít, nýbrž jej chtějí přimět k sebevraždě, což odporuje principu krevní msty – *„krevní msta obecně zahrnuje členy jedné rodiny, kteří zabijí členy jiné rodiny v odvetném činu odplaty provedeném podle pradávného kódu cti a chování. (...) Tradičně to jsou pouze dospělí muži, již se stávají terčem krevní msty, která může trvat po dekády a může si vyžádat zánik všech mužských členů rodiny.“* (viz Informace OAMP: Krevní msta). Následně vyjádření žalobce, že jej chtějí zabít, je dle žalovaného účelovým zintenzivňováním dříve neuvedených potíží, neboť žalobce nebyl schopen rozpor ve výpovědi vysvětlit. Mimo to v období let 2008 až 2015 nebyla přes četné útoky mající za následek podlitiny, tržné rány a krvácení z nosu, na žalobci krevní msta vykonána, a proto dle mínění žalovaného nehrozí ani v případě návratu žalobce do vlasti.
29. Žalovaný dále neshledal oprávněnou obavu žalobce z verbálních výhrůžek pozůstalých, neboť na základě dostupných informací se nelze důvodně domnívat, že by mohly být v budoucnu naplněny. Rodiče žalobce se nikdy nepotýkali s fyzickým násilím ze strany pozůstalých, přestože bydlí ve stejné ulici. Družka a děti žalobce sice měly být předmětem útoku kyselinou, avšak o něm žalobce hovořil teprve při opakovaném pohovoru dne 19. 4. 2018 a nebyl schopen vysvětlit rozpory ve svých výpovědích o následném pobytu družky a dětí v T. Žalovaný dále poznamenal, že se družka žalobce s dětmi vrátila do J., přičemž žalobce neuvedl, že by se potýkala s pozůstalými žijícími v témže městě. Žalovaný dále k nově (při pohovoru konaném dne 19. 4. 2018) uvedenému pobytu žalobce v M. konstatoval, že jednak odporuje dosavadnímu tvrzení žalobce, že pobýval pouze v J., a mimo to není pravděpodobné, že by se žalobce kvůli zprostředkované informaci, že pozůstalí vědí o jeho pobytu v M., vracel na místo, kde se potýkal s jejich útoky. Žalovaný má na základě toho odmítnutí možnosti vnitřního přesídlení žalobcem za neopodstatněné, neboť jinak žalobce vypověděl, že byl zajištěný a práceschopný. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na právní názor Krajského soudu v Plzni vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 1. 2004, sp. zn. 59 Az 153/2003, že *„[z] definice tedy jednoznačně vyplývá, že právní*

institut azylu je opodstatněn až v okamžiku, kdy pronásledovanému cizinci nemůže poskytnout ochranu vlastní stát. Žalobce však institutu vnitřního přesídlení nevyužil, aniž mu v tom bránily jakékoliv závažné objektivní důvody. (...) Jakkoliv tedy se žalobce mohl nacházet v tíživé situaci, zákon o azylu ji za důvod pro udělení azylu nepovažuje. Česká republika není schopna poskytovat ochranu každému, kdo se nachází v tíživé či nebezpečné situaci, a takovou ochranu neposkytují ani jiné demokratické státy. Uvedený přístup je v souladu s mezinárodními závazky, které ČR přijala.“

30. Žalovaný dále nepřisvědčil tvrzení žalobce o absenci pomoci ze strany arménské policie. Podotkl, že žalobce se ve výpovědích rozchází v počtu oznámení policii, a o jejich vyřizování se nijak nezajímal. Nevyužil tedy ani stížnosti na postup policie ani pomoci ombudsmana, který dle Informačního přehledu Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 představuje efektivní orgán ochrany lidských práv. Žalovaný dále dodal, že žalobce se dle výpovědi v jiných částech země neobával zkorumpovanosti policie, nýbrž důkazní nouze v případě svých napadení, což však není cílenou neochotou orgánů státu poskytnout žalobci pomoc. Mimo to měl být dle žalovaného žalobce po jednom napadení vyšetřen lékařem, ale nestěžoval si proti nezapsání veškerých zranění, která utrpěl. Po dalším napadení měl být dokonce odvezen sanitním vozem do nemocnice, ale nevyžádal si žádné potvrzení o ošetření s odůvodněním, že v něm nebyl uveden způsob jejich vzniku. Žalovaný k tomu podotkl, že lékař není způsobilý určit příčinu vzniku zranění. To náleží soudnímu znalci. Žalobce tak měl trvat na vydání dokumentace a využít ji jako důkaz při ochraně svých práv.
31. Na závěr žalovaný s poukazem na shromážděné zprávy o zemi původu žalobce konstatoval, že v zemi dochází k pozitivní změně politické situace, která má za cíl potírat korupci ve státní správě, a proto má za to, že by žalobce našel ve vlasti účinnou ochranu před jednáním soukromých osob, kterých se obává. Žalovaný proto neshledal důvod k udělení mezinárodní ochrany.
32. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

33. Soud předně zdůrazňuje, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2016, č. j. 49 Az 99/2015-39, bylo původní rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce zrušeno jako celek, nikoliv, jak nesprávně uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pouze v části týkající se doplňkové ochrany. Formálně vzato není tudíž výrok žalovaného o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu žádným způsobem odůvodněn a napadené rozhodnutí je v této části zcela nepřezkoumatelné. Zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu pouze z důvodu, že neudělení azylu nebylo žalovaným řádně odůvodněno, by však bylo přepjatým formalismem, neboť soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2016, č. j. 49 Az 99/2015-39, neměl výhrady vůči této části rozhodnutí žalovaného a zachycení tohoto názoru soudu spolu s úvahou žalovaného v předcházejícím rozhodnutí v rekapitulaci dosavadního průběhu řízení lze dle soudu připustit jako odůvodnění této části výroku.
34. Soud k námitce žalobce, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nevzal v potaz oprávněné obavy žalobce a celkovou situaci v Arménii, konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný při pohovorech se žalobcem důkladně zjistil důvody žádosti žalobce, přičemž soud z vyhodnocení relevance obav žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezjistil, že by se některými obavami žalobce žalovaný nezabýval. Ostatně ani žalobce konkrétním způsobem nenamítl, které obavy měly být žalovaným pomínuty, ani jaké aspekty situace v zemi původu žalovaný nezohlednil. Námitka není důvodná.
35. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný účelově hledá ve výpovědi žalobce jakékoliv skutečnosti, které podporují jeho závěr o její nevěrohodnosti a nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu a tyto skutečnosti tendenčně vykládá zcela v jeho neprospěch na základě vlastních domněnek a spekulací, nikoliv na základě objektivně zjištěného skutkového stavu.
36. Žalovaný při opakovaných pohovorech žalobce upozorňoval, že jeho výpověď není v souladu s tím, co vypověděl při prvním pohovoru konaném ve věci jeho žádosti, přičemž žalobce dle mínění žalovaného tyto rozpory převážně nijak nevysvětlil. Soud konstatuje, že ve výpovědích žalobce skutečně jsou určité nevysvětlené rozpory. Na příklad žalobce tvrdí, že se pozůstali dozvěděli o jeho pobytu v M., kde se pokoušel ukrýt před jejich útoky, ačkoliv dle jeho vlastních tvrzení byl v M. v roce 2005 a dvakrát v roce 2008 (vždy na 2-3 měsíce), a tedy před vlastní autohavárií, která zapříčinila jeho potíže, neboť ta se měla stát v říjnu roku 2008 a žalobce měl být propuštěn z nemocnice v prosinci roku 2008 do domácího léčení.
37. Žalovaným akcentovaný rozpor ve výpovědi týkající se cest žalobce a jeho družky s dětmi do T., když žalobce tvrdil, že do T. jezdil pravidelně pro zboží do svého obchodu, a rovněž, že roku 2013 družku s dětmi v T. nenavštívil, ale že byl v T. jen jednou - asi v roce 2014, za tímto účelem má v cestovním dokladu vylepeno vízum, je dle soudu zapříčiněn tlumočením. Žalovaný při druhém opakovaném pohovoru do protokolu k těmto otázkám zaznamenal rozporuplné vyjádření žalobce s několika chybami. Žalobce stěží uvedl, že jeho družka má manželku, a že žalobce má obchod v J. a T., proto soud pochybuje i o správnosti dalších částí překladu tohoto vyjádření žalobce. Žalovaný přitom po žalobci nepožadoval jeho vysvětlení ani neověřil, že byla výpověď žalobce správným způsobem přeložena, a to přes to, že je nesrozumitelnost jeho výpovědi zcela zřejmá. Jak uvedl žalobce s poukazem na komentářovou literaturu, rozpory „*mohou být způsobeny jak tlumočením, tak rozdílným chápáním výrazů v různých kulturách, nervozitou žadatele či i*

obavou žadatele z toho, že jeho příběh, tak jak jej zažil, není dostačující“, a tedy „že některé nesrovnalosti mohou mít i jiné vysvětlení než účelovost výpovědi“ (viz žalobcem citovaný komentář k zákonu o azylu). Právě ve výše uvedeném případě je dle soudu zřejmé, že rozpor ve výpovědích není zapříčiněn úmyslem žalobce, ale nepochybně nepřesným překladem.

38. Mimo výše uvedených rozporů o cestách do T. žalovaný akcentoval i rozpory v četnosti oznámení útoků pozůstalých policii, resp. stížností u ředitelství policie v J. Žalovaný požadoval po žalobci vysvětlit rozpor v jeho výpovědích přesto, že výpovědi žalobce byly v této části výpovědi převážně konzistentní. Již při prvním pohovoru žalobce uvedl, že se po jednom útoku obrátil na městské ředitelství policie v J., ale řekli mu, že nemají důkazy, aby mohli zahájit trestní stíhání. Dvakrát se dostavil na policii s potvrzeními z nemocnice (pozn. soudu: „takové papíry“ dle protokolu), avšak policie nic neučinila, ani poté, co jí přinesl zbraň, kterou mu pozůstalí dali, aby se zastřelil. Při prvním doplňujícím pohovoru uvedl, že si stěžoval na policejním oddělení v M. obvodu a dvakrát nebo třikrát na policejním ředitelství v J. Žalobce tedy soustavně mluvil o několika oznámeních policii, a proto nebylo namístě po něm požadovat vysvětlení rozporů.
39. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovanému se nepodařilo prokázat, že by se žalobce v zemi původu mohl domoci účinné a dostatečné ochrany. Podle žalobce z jeho výpovědí jednoznačně plyne, že taková ochrana ze strany státních orgánů nebyla v Arménii před jeho odchodem vůbec možná, ačkoliv se na policii mnohokrát obracel.
40. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce při prvním pohovoru uvedl, že jej od stížnosti na jednání pozůstalých odrazovali, a že by neuspěl ani na jiném místě v Arménii, kde pozůstalí nemají konexe, protože neměl žádné důkazy o útocích pozůstalých a oni (pozn. soudu: protokol nespecifikuje) se nesnažili žádné získat. Dále žalobce uvedl, že se po jednom útoku obrátil na městské ředitelství policie v J. Šel tam s otcem, ale řekli mu, že nemají důkazy, aby mohli zahájit trestní stíhání. Na vlastní žádost byl žalobce poslán za soudním lékařem, který však zaznamenal jen modřinu pod okem, ačkoliv měl žalobce tržné rány na hlavě a zlomený prst, neboť prý lékař na žalobci nic jiného nevidí. Policie trestní stíhání nezačala. V dalším případě si žalobce po útoku zavolał záchranku, neboť v takových případech se automaticky volá policie, aby věc prošetřila. Pozůstalí však zařídili, že policie nepřijela. Potvrzení z nemocnice si žalobce nepřevzal, neboť neuvádělo, jak byla jeho zranění způsobena, a soudní lékař mu žádné papíry nedal. Žalobce se dvakrát obrátil s takovými papíry (pozn. soudu: zřejmě potvrzení z nemocnice) na policii, a dokonce přinesl zbraň, se kterou utekl poté, co mu ji dali pozůstalí do ruky, aby se zastřelil, avšak policie neudělala nic. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 19. 4. 2018 žalobce uvedl, že se on i jeho příbuzní několikrát bezúspěšně obraceli na policejní orgány, i že byl zbit pozůstalými, kteří mu způsobili tržné rány na hlavě, krvácení z nosu a podlitiny na těle. Při podávání vysvětlení na policii v M. obvodu po ukončení domácího léčení po nehodě byl zbit i policistou, který je bratrancem bratra H., a na tomto policejním oddělení byl též opakovaně zfackován za stížnosti na nátlak pozůstalých. Na dotaz žalovaného uvedl, že stížnosti na útoky pozůstalých podával na policejním oddělení v M. obvodu a dvakrát nebo třikrát na policejním ředitelství v J. Při druhém doplňujícím pohovoru na dotaz žalovaného k rozporům v jeho tvrzeních o četnosti jeho oznámení podaných na policii kvůli obtěžování ze strany pozůstalých, uvedl, že v prvním pohovoru zmínil četné rozhovory s městskými i okresními policisty; nešlo jen o dva či tři případy, a že se na policii obraceli též jeho příbuzní.

41. Žalovaný svůj závěr o dostupnosti a účinnosti ochrany založil jednak na nekonzistenci výpovědi žalobce o počtu oznámení a absenci důkazů o nich, a jednak na nevyčerpání veškerých dostupných možností ochrany jeho práv a nečinnosti ze strany žalobce, kde žalovaný s odkazem a Informační přehled Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 poukazoval na účinnou možnost ochrany práv ze strany kanceláře ombudsmana. Tato zpráva však hovoří o institutu ombudsmana jako o pozitivní výjimce v oblasti řešení problémů lidských a občanských práv. Naopak dále zpráva konstatuje, že lidská práva porušují převážně bezpečnostní orgány, političtí činitelé a soukromé osoby z okruhu oligarchů nebo jejich struktur, které se domnívají, že stojí nad zákonem. Dále uvádí, že Americké ministerstvo spatřovalo nejzávažnější problémy v oblasti lidských práv v beztrestnosti orgánů činných v trestním řízení. Soud mimo to konstatuje, že žalovaným akcentované rozpory ve výpovědích žalobce ohledně počtu oznámení útoku pozůstalých policii soud ve výpovědích žalobce nespátřuje. Naopak považuje soud rekapitulaci těchto částí výpovědi žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí za neúplnou a nepřesnou, což vzhledem k poukazu žalovaného na rozpory ve výpovědích žalobce považuje soud za vážné pochybení. Konstatuje-li odpůrce zřejmé rozpory ve výpovědi účastníka řízení k určité otázce, musejí být jeho výpovědi zaznamenány v odůvodnění napadeného rozhodnutí úplně a nezkresleně, neboť v opačném případě je odůvodnění takového rozhodnutí v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu neúplné. K „údivu“ žalovaného, že žalobce nepředložil důkazy v podobě fotografií tvrzených napadení nebo místa svého bydliště nebo napadení v zaměstnání, a proto jeho tvrzení působí nevěrohodně, neboť mu v pořízení fotodokumentace nic nebránilo, soud uvádí, že s tímto názorem žalovaného nesouhlasí. Lze si jen stěží představit, že by si žalobce v případech útoku na něj, pořizoval v průběhu útoku fotodokumentaci. Fotodokumentace jeho bydliště pak nemá žádnou vypovídací hodnotu.
42. V předmětné věci dle soudu žalovaný nepostupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, protože jeho závěr o dostupnosti a účinnosti ochrany ze strany státních orgánů Arménie nebyl řádně odůvodněn. Tvrzení žalobce o bezúspěšném opakovaném kontaktování policie s žádostí o ochranu před útoky pozůstalých korespondují s informacemi z Informačního přehledu Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl ze dne 5. 5. 2017, přičemž soud ve výpovědích žalobce o počtu oznámení policii neshledal žalovaným tvrzené rozpory. Soud zároveň dodává, že prostý poukaz na existenci institutu ombudsmana není řádným odůvodněním dostupnosti účinné ochrany práv žalobce, neboť z Informačního přehledu Rakouského federálního úřadu pro migraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 plyne, že ombudsman především upozorňuje na nedostatky zveřejňováním informací, avšak pro účinnou ochranu žalobce je nezbytná řádná činnost orgánů policie, případně soudů, které dle zprávy porušují lidská práva.
43. Soud uzavírá, že výpověď žalobce spolu se zprávami o zemi původu nesvědčí o tom, že by se žalobce v zemi původu mohl domoci účinné a dostatečné ochrany před dlouhodobými útoky ze strany pozůstalých, a tudíž je dle soudu dán v předmětné věci důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
44. Soud pro úplnost dodává, že považoval za nadbytečné vypořádávat námitku žalobce týkající se možnosti vnitřního přesídlení, v souvislosti se kterou žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016-94, neboť žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto otázkou prakticky nezabýval, a proto soud nemůže v tomto směru napadené rozhodnutí přezkoumat. Soud nicméně

prisvědčuje žalobci, že by měl žalovaný tuto otázku posuzovat v intencích tohoto právního názoru Nejvyššího správního soudu. Je třeba dodat, že k této otázce se žalobce dostatečně jasně vyjádřil v průběhu správního řízení, nicméně žalovaný na jeho námitky nereagoval.

45. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
46. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly a žalovaný nebyl ve věci úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně